

[Glensgård]

overensstemmelse med folketingets udvalg om offentlige arbejder. Det er altså kun et lille hjertesuk, fordi vi ikke finder, det er rimeligt at give hverken den nuværende eller i det hele taget regeringer så store bemyndigelser, som de efterhånden forsøger at få tiltusket sig.

Vi håber at få et flertal for dette ændringsforslag.

Langsted (CD):

Jeg skal nærmere begrunde det foreliggende ændringsforslag. Baggrunden for det er en bestemmelse i lovforslaget i den af ministeren forelagte form, som forekommer os at være i strid med grundlovens ånd.

Grundloven forudsætter en opdeling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, som det er udtrykt i grundlovens § 3, hvor det hedder – jeg citerer:

»Den lovgivende magt er hos kongen og folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.«

I en lettilgængelig kommentar – Karnovs Lovsamling – udtrykkes den udøvende magts begrænsninger således:

»... i almindelighed må såvel konkrete forvaltningsakter som anordninger have lovhjemmel; på enkelte områder kan administrationen dog udstede anordninger uden egentlig (udtrykkelig og speciel) lovhjemmel, men hjemmelen foreligger da i andet retsgrundlag sideordnet med loven.«

I den her foreliggende lovtekst står der i § 135, stk. 3:

»Ministeren for offentlige arbejder kan fastsætte ændringer i stk. 1 og 2.«

Ordrét forstået får ministeren derigennem en lovgivende myndighed, for hvem tænker bagefter på at slå efter i bemærkningerne til lovforslaget, hvoraf det fremgår, at det, man egentlig tænker på, er oversættelsen af bestemte ord? Men som stk. 3 er udformet, gives ministeren beføjelser til at ændre hele paragraffen.

Naturligvis har vi gennem udvalget forespurgt justitsministeriets lovkontor. Lovkontoret svarer imidlertid ikke på, hvad der konkret spørges om, men kommer med en lang udredning om ministres ret til at udstede anordninger, og det er jo ikke det, der er tale

om, for det er ikke det, ministeren bemyndiges til.

Oven på denne ikke juridiske, men rent politiske stillingtagen var det naturligt, at vi i udvalget stillede forslag om den foreliggende ændring af stk. 3, som herefter skulle lyde:

»Ministeren for offentlige arbejder kan efter samråd med udvalget om offentlige arbejder fastsætte ændringer i definitionerne af de i stk. 1 og 2 anvendte begreber.«

Det væsentlige i dette ændringsforslag ligger i anvendelsen af ordet »definitioner«, fordi det giver en væsentlig begrænsning til det, der faktisk er tale om må kunne ændres. – Det var vel til at leve med, at ministeren eventuelt ikke skulle behøve et samråd med udvalget eller måske bare skulle underrette udvalget.

Ændringsforslaget har af ministeren været forelagt justitsministeriet, hvor man tydeligvis ikke har fattet, hvad ændringsforslaget går ud på, men kun hæfter sig ved det forhold, at der anbefales et samråd med udvalget, inden der foretages ændringer. Når man måske rent politisk ikke ønsker at læse meningen med ændringsforslaget, er der naturligvis intet at sige til, at man fra justitsministeriets side kan konkludere, at det forhold, at der afholdes et samråd med udvalget, ikke kan »imødegå eventuelle forfatningsretlige betænkeligheder«, men det kan indsættelsen af ordet »definitioner«, og det forhold er justitsministeriet gået let hen over.

Det er ikke så meget det her foreliggende konkrete forhold, der er betænkeligt, således som hr. Glensgård lige var inde på det, som det er spørgsmålet, hvad det bliver næste gang med henvisning til, hvad folketinget tidligere har vedtaget.

Fremskridtspartiet er som nævnt medforslagsstiller, men det vil være interessant at se, hvor mange partier der – modsat denne vor indstilling – vil være med til at give ministeren en så vidtgående beføjelse, som der her er tale om i det oprindelige lovforslag.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann, fg.):

Jeg skal bare gøre ganske få bemærkninger til de synspunkter, hr. Glensgård har gjort gældende, og som jeg forstår lever helt op til tidligere traditioner inden for trafikudvalget.